

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2342/2023
13.11.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић, Ирене Вуковић, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Игор Јањић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарства одбране, ВП ... Бујановац, коју заступа Војно правобранилаштво, Одељење у Нишу, ради накнаде нематеријалне штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 5286/22 од 07.02.2023. године, у седници одржаној 13.11.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против потврђујућег дела пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 5286/22 од 07.02.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против потврђујућег дела пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 5286/22 од 07.02.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 189/20 од 16.09.2022. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезана тужена да тужиоцу исплати на име нематеријалне штете због повреде на раду за претрпљене физичке болове износ од 280.000,00 динара, за претрпљени страх износ од 250.000,00 динара, за претрпљене душевне болове због умањења животне активности износ од 330.000,00 динара и за претрпљене душевне болове због наружености износ од 140.000,00 динара са законском затезном каматом почев од дана пресуђења до коначне исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова парничног поступка плати 177.725,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 5286/22 од 07.02.2023. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда тако што је обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене физичке болове исплати

износ од 250.000,00 динара, за претрпљен страх износ од 180.000,00 динара, за претрпљене душевне болове због умањења животне активности износ од 300.000,00 динара и за претрпљене душевне болове због наружености износ од 120.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 16.09.2022. године до коначне исплате, док је део захтева преко наведеног до износа од 280.000,00 динара досуђеног првостепеном пресудом на име физичких болова преко износа од 250.000,00 динара досуђеног првостепеном пресудом на име претрпљеног страха, преко износа од 330.000,00 динара досуђеног првостепеном пресудом на име душевних болова због умањења животне активности и преко наведеног до износа од 140.000,00 динара досуђеног првостепеном пресудом на име душевних болова због наружености одбијен, као неоснован. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу другом изреке, тако што је обавезана тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 163.475,00 динара са законском затезном каматом на износ од 87.875,00 динара почев од извршности пресуде до коначне исплате, док је део захтева преко наведеног до износа од 177.725,00 динара досуђеног првостепеном пресудом одбијен, као неоснован.

Против потврђујућег дела правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. ЗПП).

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11...18/20), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је о накнади нематеријалне штете. По оцени Врховног суда, имајући у виду природу спора, садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и дате разлоге о основаности тужбеног захтева, у овом случају нису испуњени услови за примену института посебне ревизије из члана 404. Закона о парничном поступку. Не постоји потреба за разматрањем правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, за уједначавањем судске праксе, нити је потребно ново тумачење права у погледу примене члана 173, члана 174, члана 177. Закона о облигационим односима (који се односе на одговорност за штету од опасне ствари или опасне делатности) и члана 200. Закона о облигационим односима (који се односи на право на правичну новчану накнаду за различите видове нематеријалне штете и начин одређивања те накнаде), већ се то питање решава зависно од конкретне чињеничне и правне ситуације. У конкретном случају, Врховни суд је нашао да су нижестепени судови према чињеницама утврђеним у овој правној ствари донели одлуку у складу са правним схватањем који је изражен кроз одлуке Врховног суда, а тужена уз ревизију није доставила правноснажне пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој или битно сличној чињеничној и правној ситуацији.

На основу изнетог, применом члана 404. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде нематеријалне штете поднета је 28.12.2020. године, а поднеском од 22.03.2022. године тужба је преиначена повећањем захтева. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 850.000,00 динара.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе, то је Врховни суд нашао да је ревизија недозвољена.

На основу члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**